

MemoriiJurnale

LEA JACOBSON este absolventă a Universității McGill din Montréal, cu o diplomă în engleză–japoneză. De asemenea, a obținut o diplomă de master în studii orientale. În Japonia, a lucrat ca profesoară de engleză la o grădiniță din Yokosuka, apoi ca hostesă de bar și *street performer* în Tokyo. În prezent, este traducător și profesor în capitala Japoniei, unde locuiește împreună cu logodnicul ei.

Lea Jacobson

**Floare
de noapte,
floare
de bar**

Viața mea
în lumea erotică subterană
a Japoniei moderne

Traducere din engleză de
ANDREEA POPESCU

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Colecție coordonată de Oana Bârna

Redactor: Adina Săucan

Coperta: Andrei Gamaș

Tehnoredactor: Manuela Măxineanu

Corectori: Anca Drăghici, Iuliana Pop

DTP: Corina Roncea, Dan Dulgheru

Tipărit la „Accent Print” – Suceava

© 2008, by Lea Jacobson

All rights reserved by the Author throughout the world.

© HUMANITAS, 2009, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JACOBSON, LEA

**Floare de noapte, floare de bar: viața mea în lumea
erotică subterană a Japoniei moderne** /Lea Jacobson;
trad.: Andreea Popescu. – București: Humanitas, 2009

ISBN 978-973-50-2504-5

I. Popescu, Andreea (trad.)

821.111-94=135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel. /fax 021/311 23 30

C. P. C. E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Pentru Alecia Atlas, primul profesor adevărat pe care l-am avut în arta scrisului, și pentru Fran Killilea, cel dintâi sensei japonez al meu. Vă dedic aceste memorii, deși probabil nu la așa ceva vă așteptați din partea mea atunci când mi-ați deschis pentru prima dată acest orizont, la liceul din Northport.

Prolog
Interviu cu un vampir

Într-o dimineață, puțin după ora nouă, am avut neplăcerea să fiu trezită de soneria telefonului. Când în sfârșit am reușit să mă întorc pe partea cealaltă și mi-am deschis mobilul, nu am recunoscut numărul apelantului. Și era absolut normal, de vreme ce nici unul dintre cunoștii mei nu m-ar fi sunat la o oră așa de nepotrivită.

— *Moshi-moshi*, am mârâit.

— Bună. Lea la telefon? a întrebat o voce bărbătească emoționată.

— Da, eu sunt, am răspuns în engleză.

— Sunt Michel, a continuat vocea cu un puternic accent francezesc.

— A, bună, am spus mecanic. Ce mai faci?

Cine naiba e Michel? Mi-am stors creierii. Un client? Nu se poate. În ultimul timp n-am avut de-a face cu clienți vorbitori de engleză.

— Bine, a răspuns el. Mă-ntrebam dacă putem face astăzi interviul.

Brusc mi-am amintit: Michel era prietenul unui prieten. Mai precis, era corespondentul japonez pentru o revistă franceză

on line, iar cu o săptămână în urmă, când ne întâlniserăm într-un bar, îmi ceruse un interviu pentru un articol despre hostesele din barurile din Tokyo.

Dormisem numai trei ore și căutam prin mintea încă adormită motive ca să amân întrebarea.

— Sigur, i-am spus, văzând că nu găsesc nici o soluție. Poți veni la mine acasă?

A fost de acord cu această condiție, așa că i-am spus cum să ajungă la noul meu apartament din Nihonbashi, apoi, împotriva voinței mele, m-am dat jos din pat.

— Vrei să bei ceva? l-am întrebat când a sosit. O bere poate?

În timp ce scoteam un Asashi sec din frigider pentru mine, i-am aruncat un zâmbet obosit. Nu mai puteam purta o conversație cu nimeni dacă nu beam ceva în prealabil.

— Nu, mulțumesc, a refuzat el politicos.

Oricum, nu era încă amiază.

— Așadar, ce înseamnă de fapt să lucrezi ca hostesă de bar? m-a întrebat Michel, după ce și-a scos agenda și s-a așezat confortabil pe canapea.

— În principal, să umplu paharele clientului meu cu cele mai rafinate whisky-uri, i-am răspuns degajat, să-i aprind țigările și să-l distrez dansând, făcând karaoke și purtând conversații în care flirtăm. Și zâmbind. Zâmbim foarte, foarte mult.

— Asta-i tot?

Își ridică sprâncenele.

— Asta-i tot.

L-am privit drept în ochi.

— Flirtăm, seducem și uneori pretendem că avem relații amoroase cu clienții. Cu toate astea, întotdeauna ne retragem în ultimul moment, chiar când ei încearcă să ne sărute sau mai știu eu ce.

— Deci este ca un joc? m-a întrebat el.

— Întocmai. Un joc pe care mulți bărbați cheltuiesc sume ridicol de mari ca să-l joace.

— Nu-nțeleg.

Își ridică ochii de pe agendă.

— Majoritatea occidentalilor nu înțeleg, i-am spus cu sinceritate. Este un spectacol ritualic al dominației masculine, în care o femeie, zâmbind tot timpul, are grijă de tot ce-i trebuie unui bărbat. Symbolismul și ritualurile au o însemnătate mult mai mare în Orient decât în Occident, așa cred eu.

— Ce are în comun o hostesă dintr-un club de noapte cu o gheișă? m-a întrebat el.

— Totul și nimic, i-am răspuns în timp ce-mi aprindeam o țigară. Amândouă lucrăm într-o ramură a culturii japoneze de divertisment care se numește „lumea plutitoare”; suntem pe primul nivel al așa-zisului *mizu shobai*, *negotul cu apă*, care, de fapt, se referă la oferirea de plăceri trecătoare.

— Te referi la sex?

— Da și nu. Mi-am dat ochii peste cap. Amândouă ocupațiile sunt văzute ca parte din industria sexului, deși nici una nu se ocupă explicit de sex. Noi vindem, de fapt, iluzii. Dar ceea ce deosebește hostesa de gheișă este natura acestor iluzii. În timp ce gheișă rămâne o relicvă culturală, hostesa este modernă și exotică. Gheișă beneficiază de o educație riguroasă: muzică tradițională japoneză, dans, bune maniere. Iluzia se referă în cazul ei la autenticitate. Hostesa străină oferă, în schimb, iluzia evadării din canoanele rigide ale societății japoneze.

— Pari foarte obosită astăzi, a comentat el, după ce nu mi-am putut stăpâni un căscat care mirosea a alcool.

— Ai nimerit-o, i-am spus ironic. Ajung acasă de la serviciu de-abia spre dimineață. De fapt, hostesele sunt nocturne ca vampirii. Uneori, mai ales iarna, când se întunecă repede, ajung să nu văd lumina zilei chiar mai multe săptămâni la rând.

— Câți ani ai? a întrebat el.

— Douăzeci și cinci, i-am răspuns. E cam mult pentru o hostesă. În profesia mea, odată ce ajungi la vârsta, asta ești considerată o epavă, așa că trebuie să mint tot timpul și situația asta de căcat mă enervează la culme în societatea japoneză.

— Ai o limbă ascuțită pentru o animatoare de bar, a remarcat el.

— Probabil, am răs somnoroasă. Dar mă comport cu totul altfel la serviciu. Nici nu m-ai recunoaște. Dacă vrei să ai parte de distracții, trebuie să plătești. Iar eu nu mă vând ieftin.

— Ai recomanda acest tip de profesie altor străine? a citit următoarea întrebare notată în agendă.

— Niciodată.

Am luat o mină severă.

— Dar din tonul vocii tale de până acum – pe fața lui Michel se citea nedumerirea – se pare că-ți place foarte mult ceea ce faci.

— Îmi place într-adevăr, i-am explicat. Și îmi place mult să fumez marijuana, dar nu vreau să împing nici o fată pe calea asta. Știi de ce? Pentru că e mai mult o formă de dependență decât o meserie.

— Și tu ai venit prima oară la Tokyo cu intenția să devii hostesă într-un club de noapte? m-a întrebat el.

— Interesant că mă întrebi așa ceva. I-am rânjit mijindu-mi ochii. E o poveste lungă...

1

Ceremonia ceaiului

Îmi căram bagajul prin Aeroportul Narita din Tokyo, nimeni nu mă ajută și eram foarte mulțumită de mine. Am cumpărat un bilet pentru autocarul spre Terminalul Aeroportului din Yokohama, unde urma să mă întâlnesc cu o femeie pe nume Yumika Ito, secretara personală a președintelui de la *Happy Learning English School*, cu care urma să semnez un contract de predare pe un an. Terminasem de curând facultatea și acceptasem slujba pentru a primi viza de Japonia.

Îmi dorisem dintotdeauna, încă de când începusem să învăț limba japoneză în liceu, să stau o vreme pe cont propriu în Japonia și să mă bucur de limba și cultura acestei țări. Și iată c-am ajuns. Am reușit. Eram mândră de mine, cum stăteam eu țeapănă în autocarul aeroportului. Priveam cu atenție pe fereastră și cercetam caracterele japoneze de pe clădiri sau de pe însemnele stradale, cel puțin pe cele pe care puteam să le descifrez până să cadă întunericul.

Noua mea asociată m-a găsit ușor când am coborât la Terminalul Aeroportului din Yokohama. Fiind înaltă, blondă, tânără și străină, îmi dădeam seama cât de ciudat arăt în noul mediu unde mă aflam.

— Dumneavoastră sunteți Lea Jacobson, nu-i așa? m-a întrebat femeia politicos.

I-am spus că eu sunt. Am dat mâna, ea s-a și înclinat instinctiv, apoi m-a ajutat să-mi car bagajul până la mașină. Ito-san (sau doamna Ito) era o tânără pitorească, cu un trup firav, dar cu o voce ascuțită și trăsături frumoase care rareori vădeau încordarea interioară. După ce mi-a urcat bagajele în mica ei furgonetă cu perne, având însemnul Hello Kitty, de pe locurile din față, am plecat.

— Ne aflăm în regiunea Kanagawa, m-a anunțat ea în engleza ei îngrijită, dar cu accent sesizabil. Se află la sud de Tokyo, pe malul mării. Locuința familiei la care stați este în orașul Yokohama, iar birourile noastre se află în orașul Yokosuka. Tokyo și Yokohama sunt orașe învecinate. Durează cam patruzeci și cinci de minute să faci naveta cu mașina dimineața. Cum vi se pare?

— E bine, am reușit să îngaim, absolut copleșită.

— Diseară vă duc eu la locuința familiei, a continuat ea, rostind cuvinte pe care probabil le repetase înainte. Vor fi cu toții foarte fericiți că veniți. Mașina dumneavoastră este deja parcată pe alea lor. Mâine este sâmbătă, iar eu voi veni pe la zece dimineața ca să vă dau prima lecție de condus pe partea stângă a drumului. Vă voi arăta cum să ajungeți la birourile din Yokosuka ca să puteți merge singură luni dimineața pentru prima zi de cursuri. Profesorii de la școala de engleză își petrec de obicei diminețile pregătindu-și lecțiile, iar după-amiază veți merge cu mașina la diferitele săli de cursuri din regiunea Kanagawa. Odată ce veți fi învățat să conduceți pe partea stângă a drumului ar putea fi interesant să explorați diverse zone din Kanagawa cu mașina.

— De-abia aștept, am asigurat-o pe Ito-san, dar și pe mine. De-abia aștept să încep să lucrez pentru firma dumneavoastră.

Ea mi-a aruncat un zâmbet greu de definit, cu care aveam să mă obișnuiesc în curând.

După ce am stabilit aceste detalii, am discutat cu Ito-san tot restul drumului în engleză și japoneză despre orele mele de japoneză din facultate, filmele lui Miyazaki, despre sushi, fiicele ei și Hello Kitty. Mi-a spus că în facultate a stat la o familie americană din Wisconsin. Aveau o casă foarte mare, cu propriul teren de golf.

— Totul în America e atât de mare, oftă ea. Ai atât de mult spațiu pentru distracție!

Ne apropiam de locuința mea și nu mă simțeam atât de emoționată pe cât mă așteptam. Probabil, schimbarea de fus orar și șocul cultural îmi afectaseră simțurile; cu adrenalina curgându-mi prin organism, mă simțeam nerăbdătoare și plină de energie.

— După cum v-am spus la telefon, a început Ito-san, soțul și soția au o fetiță de patru ani. O cheamă Ayu și e un mic geniu în limba engleză. A învățat să vorbească engleza foarte bine uitându-se la filmele pentru copii și la filmele Disney vorbite în engleză.

— E uimitor, am spus.

— Așa e, a încuviințat Ito-san. De-a lungul vieții mele în Japonia nu am mai auzit de un asemenea copil. Părinții ei au adus-o la ore la școala de engleză, iar ea a început să vorbească o engleză fără cusur cu unul dintre profesorii noștri. Părinții ei habar n-aveau că vorbea bine limba, pentru că nici unul dintre ei nu știe engleză.

— Dar asta e un adevărat miracol, m-am pomenit exclamând.

Părinții lui Ayu o încurajaseră pe fata lor să se uite la televizor la emisiunile în engleză încă de când era foarte mică, văzând că examenele de intrare la grădiniță pentru copiii japonezi cereau deseori cunoștințe de limbă engleză. În acest context, părinții cumpăraseră filme Disney de importat și aflaseră despre

talentul pentru limbi străine al fiicei lor înainte ca ea să meargă la școală.

— Mama a fost de acord să rămâneți cu condiția să vorbiți cu Ayu în engleză în timpul dumneavoastră liber, pentru că fata e prea avansată pentru ceilalți copii din clasele noastre și familia nu-și poate permite s-o trimită la o școală internațională, a continuat Ito. În schimb, doamna Nakano s-a angajat să vă ofere casă și masă și să converseze cu dumneavoastră în japoneză pentru a vă ajuta să învățați limba.

— Minunat, am spus entuziasmată.

— Părinții sunt puțin îngrijorați ca Ayu să nu-și piardă acest talent extraordinar.

— Pe bună dreptate.

— Așa că vă rog să petreceți cât mai mult timp cu ea.

— Desigur, i-am spus așezându-mă confortabil în scaun. Îmi plac copiii.

Când am ajuns, o femeie de vârstă mijlocie a deschis ușa unei case nu foarte spațioase, dar confortabile. O fetiță se ascundea printre picioarele mamei, dar aceasta a împins-o la lumină, unde Ayu și-a pierdut timiditatea. S-a uitat drept la mine și, fără nici o ezitare, m-a întrebat:

— Vrei să fii sora mea?

— Sigur că da! am răspuns fericită.

Atunci m-a apucat de braț spunându-mi „Pe aici!“ și m-a dus sus pe scări. Fără să fi făcut cunoștință propriu-zis cu mama, am urmat ordinele copilului și am plecat.

— De ce poartă baticuț albastru pe cap? am auzit-o pe Ito-san întrebând-o pe doamna Nakano în japoneză pe când urcam treptele.

— Astăzi se crede prințesa Jasmine din *Aladdin*, a răspuns mama ei zâmbind. Ieri a fost Belle.

— Nu călca pe purceluși! Nu călca pe purceluși!

Cuprins

<i>Prolog</i> . Interviu cu un vampir	7
1. Ceremonia ceaiului	11
2. Femei excitate și soldați copii	17
3. Sindromul drăgălășeniei	24
4. Ayu în Țara Minunilor	29
5. Gaspanic	34
6. Criza	41
7. Orașul aerian	50
8. <i>Ukiyo</i> : o scurtă istorie	57
9. Turul Roppongi	61
10. Propaganda	67
11. O fată stingheră	72
12. Florile de bar din Ginza	82
13. Destiny, regina de cupă	90
14. Doamne așteptând	98
15. Cursa de noapte	102
16. Blocul de Est	109
17. Jocul obișnuit	116
18. O ceremonie a ceaiului presărată cu praf de piper	121
19. Vina	126
20. Fiorul căderii	131
21. Jocul în oglindă	136
22. Arta conversației	143

23. Gheișe în suspensie	149
24. Arta reflexiei	156
25. Fetele maniace cumpără cățeluși	161
26. Jishin	167
27. Calea unui Dōhanman	173
28. Mitul	179
29. Lichefierea	184
30. Așa-zisa mea pauză	189
31. Sânge, sushi și distracție	197
32. Societatea urii față de Destiny	201
33. Povestea lui Lucie	207
34. Teama de fugu	213
35. Măsura potrivită	218
36. Micile Imelde	223
37. Despre furnici și elefanți	228
38. Munca fără joacă face din Yoshiharu un băiat prost	233
39. Fiica lui Dracula	239
40. Arta iluziei	244
41. Despre povești și vize de căsătorie	249
42. Târfulița din „Paradis“	254
43. Neplăcutul raport	259
44. Furtuna care nu a fost	264
45. Pierdută în <i>ukiyo</i>	269
46. Bomba atomică: rememorare	275
47. Arta distrugerii	281
48. Weekend la Omul-pâine	287
49. Lacrimi în „Paradis“	292
50. Bătălia pentru Fuji	297
51. Așa-zisa mea evadare	303
52. Camaraderia plutitoare	308
53. Optsprezece ani	314
54. Barul propriu și personal	319
<i>Epilog</i> . Completări	326
Mulțumiri	329